

TẬP 21

HỒI 208

Đoạn Kiếm

Trung Thổ. Nghĩa trang hoang phế ngoài Hà Dương thành.

Nhân vật thần bí nọ chỉ cần một cử động là đã phá tan pháp thuật của Chu Nhất Tiên, dùng đạo hạnh thâm bất khả trắc chấn nhiếp toàn cục, thậm chí đến thuật tháo thân ruột của Chu Nhất Tiên cũng bị y nhìn thấu, mà trong ngôn ngữ cử chỉ, người này lại không hề phủ nhận quan hệ bí ẩn với Thanh Vân Môn, lại thêm sự tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo cao đến mức khó hiểu của y, lai lịch của nhân vật thần bí này, đúng là không thể tưởng tượng được.

Song, bóng đen đó càng tiến đến gần, luồng khí hung lệ trên mình y càng ủa tới, Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân đã không còn đầu óc nào để suy nghĩ những việc đó nữa. sau khi phá tan pháp thuật của Chu Nhất Tiên, cái bóng ẩn trong đêm đen của người đó tựa hồ đột nhiên bị kích thích, bắt đầu từ từ thở hồng hộc, hô hấp càng lúc càng nặng nề.

Chu Nhất Tiên cau mày, nhìn chằm chằm vào cái bóng đó, trong mắt ngược lại lại không có bao nhiêu kinh sợ, mà nhiều hơn là sự nghi hoặc. Với đạo hạnh cao thâm của người thần bí khi vừa mới xuất hiện, tự nhiên là quyết không thể nào động thủ mấy lần mà đã thở hổn hển thế, hiển nhiên, trong người y có một thứ bệnh, hoặc là một thứ tật quái dị nào đó, nên đến mức đạo hạnh cao thâm vậy rồi vẫn không thể khống chế.

Tuy vậy, nhưng trông bề ngoài, nhân vật thần bí đó không chỉ không có bất kỳ một vết tích nào của sự xuống sức, ngược lại, luồng khí hung lệ càng lúc càng dày, luồng khí thuần chính và ôn hòa của Thái Cực Huyền Thanh Đạo bị nén xuống, sát khí và sức ép phủ chụp tới, lại có qua nó mà không cái gì không kịp. Lúc này, bất kỳ ai đối diện với đôi mắt đỏ ngầu hung ác dần dần rực lên sau làn khí đen, đều có thể hiểu tiếp theo đây nhân vật thần bí đó định làm gì!

Chu Nhất Tiên nghiêng răng như hạ quyết tâm, lão kéo một cái thật mạnh, định kéo Dã Cầu đạo nhân và Tiểu Hoàn lại sau lưng, lão thò tay ra, Dã Cầu đạo nhân bị kéo lại, nhưng chỗ Tiểu Hoàn, thì trống không.

Chu Nhất Tiên hoảng vía, lão còn chưa ngoảnh kịp đầu lại nhìn, một bóng người đã lướt qua, Tiểu Hoàn lại đã đứng ở trước mặt gã, đối diện với người áo đen thần bí đó. Chu Nhất Tiên ngạc nhiên, lại nghe Tiểu Hoàn kêu bằng một giọng gấp rút: "Gia gia, ông mau chạy đi, cháu ngăn y cho."

Chu Nhất Tiên tức giận: "Cháu thì hiểu cái gì, người này đạo hạnh không phải tầm thường, mau..."

Hai chữ "quay lại" của lão còn chưa vọt ra khỏi miệng, đã thấy Tiểu Hoàn động thủ, đối mặt với nhân vật thần bí đó, thiếu nữ thanh tú nhuần nhã vung mạnh hai tay, một cuốn sách bìa da đen không nhan đề từ tay nàng lơ mờ chớp lên, giây lát sau, bảy tấm "Huyết Ngọc Cốt Phiến" mà Quỷ tiên sinh tặng nàng lần trước đã xuất hiện trên tay nàng.

Một luồng khí hắc ám, vô hình mà như vật chất, đột nhiên lan tỏa trong không trung, chụp xuống khu đình viện hoang phế này. Chu Nhất Tiên ngạc nhiên dừng bước, đến nhân vật thần bí đang áp đến trước mặt, cũng kêu "ì" một tiếng, đứng khựng lại.

Hoàn toàn khác với luồng khí hung lệ trên mình nhân vật thần bí, nhưng quỷ khí lâm râm thấm đẫm thứ khí hắc ám tương tự nọ, từ bốn phương tám hướng dồn cả lại, ở đây vốn là một nghĩa trang, âm khí vốn đã rất nặng rồi, đến giờ Tiểu Hoàn thi triển dị thuật ngụy dị của Quỷ Đạo, tức thời tiếng quỷ khóc liên hồi, âm phong ràn rạt, cứ như tiếng tru gào của hàng vạn con quỷ cùng một lúc, khiến người ta khiếp đảm.

Bảy tấm Huyết Ngọc Cốt Phiến, từ từ bốc lên khỏi lòng bàn tay Tiểu Hoàn, như được điều khiển bởi một bàn tay vô hình, chúng xếp thành một hình tam giác trong không trung phía trên Tiểu Hoàn, ở những chỗ như bọt máu trên mỗi tấm, đều từ từ bùng lên một lớp ánh sáng màu đỏ sẫm, như bảy con mắt từ từ mở bừng, nhìn chòng chọc vào nhân vật thần bí nọ.

Trong luồng gió tà dị tràn ngập nghĩa trang, y sam của nhân vật thần bí đó cũng kêu lên vù vù, nhưng y tựa hồ không hề bị ám bởi thứ quỷ mị âm linh đó, đôi mắt ẩn trong bóng tối ngập ngựa khí đen hơi nhú lại, đột nhiên cất giọng lạnh băng: "Thuật pháp Quỷ Đạo!"

Tiểu Hoàn khẽ chau mày, gương mặt tú mỹ giờ đã trắng bệch, không biết vì lần đầu tiên thi triển pháp thuật chưa quen tay, hay là sự sợ hãi bẩm sinh của người con gái trước những sự vật như ma quỷ âm linh này, nhưng bất kể ra sao, pháp thuật Quỷ Đạo lần đầu tiên trong đời nàng thi triển, dưới tác dụng thúc đẩy từ dị bảo của Quỷ Đạo là Huyết Ngọc Cốt Phiến, đã thành hình, quanh mình nàng dần dần ngưng tụ một lớp hắc khí dày đặc, đồng thời trong khi cánh tay nàng lật chuyển, đã hiện lên, lại là một bộ đầu

lâu xương sọ khổng lồ màu đen không ăn khớp một chút nào với hình tượng của Tiểu Hoàn.

Huyết Ngọc Cốt Phiến lúc này cũng trỗi lên theo, khảm vào hai hốc mắt của bộ khô lâu do lớp hắc khí nọ tạo thành, thoáng chốc, bộ khô lâu như được tái sinh, hai mắt đỏ bắn rực hồng quang, há miệng hù một cái, âm phong nổi lên cuộn cuộn, trôi lẳng đặng ra xa như một tiếng sấm, một đạo hắc khí như lợi tiễn phụt ra khỏi mồm nó nhanh chóng vô tỉ, bắn về phía thần bí nhân.

Tiếng rít phá không, như tên bay sắc nhọn, chớp mắt đã đến trước mặt người nọ, y vụt xoay mình, nhìn có vẻ rất chậm, nhưng chỉ trong đường tơ kẽ tóc đã tránh được mũi tên khí đen hung lệ đó, quỷ tiễn xé gió lao đi, tiếng rít của nó vẫn như còn lại ngay bên màng nhĩ.

Không để y kịp thở, mồm bộ khô lâu đen thui đằng trước lại liên tiếp phụt ra những ngọn quỷ tiễn đen hung tợn, rít lên từng hồi, bắn thẳng về phía nhân vật thần bí nọ, nhưng phương hướng có hơi khác nhau, trên dưới trái phải đều có, không chừa ra lấy một kẽ hở.

Chu Nhất Tiên và Dã Cầu đạo nhân đứng sau Tiểu Hoàn đều biến sắc, điểm khác nhau là Dã Cầu đạo nhân vừa lạ vừa mừng, chưa từng tưởng đến đạo thuật của Tiểu Hoàn lại lợi hại như thế, còn Chu Nhất Tiên sắc mặt hết sức phức tạp, trên mặt không có mấy phần hoan hỉ, mà nhiều hơn là lo lắng và hoài nghi.

Cũng chính lúc đó, sắc mặt Chu Nhất Tiên chợt thay đổi, lão lùi lại sau một bước, nhìn về một hướng khác trong nghĩa trang, nơi đó tuyệt không phải là hướng mà Tiểu Hoàn và nhân vật thần bí kia giao đấu, ngược lại, là một nơi mà tất cả mọi người đều không chú ý, bọn họ vừa mới dò ra xong - căn nhà hoang trong nghĩa trang kia.

Ở đó bóng tối dày đặc, có điều so với quỷ khí âm sâm trong khu đình viện, nơi đó tựa như lại còn tốt hơn, vừa rồi Chu Nhất Tiên và Dã Cầu đạo nhân đứng ở cửa vườn nhìn vào bên trong, bên trong tự nhiên sớm đã hoang phế rồi, chẳng có gì hết, chỉ có gạch tan ngói vỡ còn để lại, còn có một cái quan tài cũ nát khiến người ta nhìn thấy mà không dễ chịu chút nào.

Nhưng chính những thứ này, đột nhiên lại thu hút sự chú ý của Chu Nhất Tiên, thậm chí Tiểu Hoàn đang kịch liệt giao đấu lão cũng nhất thời quên nhãng đi.

Trong căn nhà hoang đó, lại có cái gì xuất hiện?

Chu Nhất Tiên không chớp mắt, nhìn chăm chăm về phía đó.

Trong đình viện, Tiểu Hoàn sử dụng dị thuật của Quỷ Đạo, thanh thế bức nhân, lại nhất thời trên đấu trường đã áp đảo hoàn toàn nhân vật bí ẩn đó, bộ khô lâu đen thui mà nàng chiêu gọi ra đó không ngớt phát ra những ngọn quỷ tiễn hung lệ đến cùng cực, hết ngọn này đến ngọn khác xé gió bắn đi, tuy chưa có ngọn nào bắn trúng thần bí nhân, nhưng có thể bức y phải liên tiếp nhảy tránh, sức mạnh Quỷ Đạo nguy dị âm hiểm như vậy, tựa hồ đến thần bí nhân đạo hạnh cao thâm cũng không muốn trực tiếp đón lấy mũi tấn công của nó.

Qua một lúc lâu như thế, tuy bộ khô lâu đen thui bọc bên ngoài Tiểu Hoàn vẫn ngưng tụ không tiêu tán, đồng thời hồng quang trong hai mắt cũng rực lên, nhưng thần bí nhân đó lại có biến hóa, tựa hồ đã nhận ra điều gì, y cười lạnh, đột ngột giữa làn mưa tên, y băng mình lao lên, xông về phía Tiểu Hoàn.

Tất cả những ngọn quỷ tiễn nhất thời đều mất độ chính xác, lướt qua bên mình y, soạt soạt những tiếng rú rít lướt qua bên tai, lại bay sang bên cạnh. Dã Cầu đạo nhân đứng đợi mặt mày thất sắc, Tiểu Hoàn cũng nhột mặt, thấy thân ảnh màu đen kia sắp bay đến gần mình, đôi tay nàng vụt chắp lại, khép lên trước ngực, tức thời dưới sự thúc động của pháp lực, bộ khô lâu màu đen hừ một tiếng, lại đột nhiên biến nhỏ đi một nửa, nhưng đồng thời chắn lên trước mặt Tiểu Hoàn, bảy tấm Huyết Ngọc Cốt Phiến lấp lánh hồng quang xoay lông lốc, trong hai mắt bộ xương khô, chỉ thoáng chốc tạt ra một tấm màn kết bằng ánh sáng màu đỏ, cắt đứng đường lao tới của thần bí nhân.

Thần bí nhân hừ mũi, tựa hồ với đạo hạnh của y, mà cũng có phần úy kỵ tấm màn sáng màu đỏ này, y bèn dừng người, đứng khựng lại, nhìn lại bên Tiểu Hoàn, tuy tạm thời thoát được nguy hiểm, nhưng tiếp theo không biết tại sao, cả người bỗng run lên, tựa như đột nhiên nguyên khí bị tổn thương, trên mặt lướt qua một sắc đen, giây lát sau, thuật pháp trong tay nàng và bộ khô lâu màu đen trước mặt, toàn bộ đều bắt đầu run lên nhè nhẹ.

Đến những ngọn quỷ tiễn mà nàng điều khiển bắn ra, cũng lập tức bị ảnh hưởng, từ khí thế bắn đi vùn vụt sắc nhọn, thế bất khả kháng, biến thành yếu ớt rã rời, mà phía trước tấm màn sáng đỏ do Tiểu Hoàn hóa phép tung ra, dưới tinh thần mệt mỏi của Tiểu Hoàn, cuối cùng dần dần lay động, rồi tiêu tan.

Bất ngờ là, thần bí nhân khi thấy Tiểu Hoàn đột nhiên suy sụp như thế, lại đứng nguyên, nhìn thiếu nữ đang từ từ kiệt sức đi trước mắt mình, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Dã Cầu đạo nhân cuống quýt, không biết uy thế áp đảo lúc trước của Tiểu Hoàn, làm sao đột nhiên lại thua sút như nguyên khí hao tổn, vội vã tiến lên trước đỡ người con

gái đang lão đảo muốn ngã, y tức thời thất kinh, thân hình Tiểu Hoàn không những lạnh băng, mà trong hơi lạnh ấy còn văng vất một luồng yêu khí quỷ lực nguy dị khó lường, từ từ tỏa ra, cứ như muốn tìm người để hút.

Cũng may cảm giác này rất mau tiêu tán, khi Tiểu Hoàn rũ rời ngời phệt xuống đất, Dã Cầu đạo nhân cũng không dám chậm trễ, đỡ nàng từ từ ngời xuống, Chu Nhất Tiên im lìm bước đến bên Tiểu Hoàn, quan sát kỹ sắc mặt nàng, lắc đầu thở dài, không nói gì cả.

Tiểu Hoàn lúc này trông đã suy kiệt đến cùng cực, có vẻ không còn cả sức để nói nữa, bộ khô lâu trong không trung từ từ nhạt đi, cuối cùng tan biến, chỉ còn lại bảy miếng Huyết Ngọc Cốt Phiến đã trở lại dáng vẻ giản dị tầm thường, dùng trong không trung một lát, rồi rơi thẳng xuống, rơi trên nền đá trước mặt Tiểu Hoàn, phát ra mấy tiếng kêu khô khốc.

Thần bí nhân nhìn Tiểu Hoàn một lát, đột nhiên hỏi: "Huyết Hồn thuật này, ả ta tu luyện được bao lâu rồi?"

Chu Nhất Tiên chậm rãi đi lên trước mặt Tiểu Hoàn, chấn tâm nhìn của người đó, thần bí nhân nhìn lão, Chu Nhất Tiên đạm nhiên trả lời: "Chừng một tháng thôi."

Kẻ thần bí nọ lặng lẽ giây lát, hai đốm sáng đỏ không biết tự lúc nào, từ từ lại mờ đi rất lâu, sau đó cùng với sự yếu đi của hai đốm sáng đỏ cả người y có vẻ trông thấy lại nhiều thêm mấy phần gần với con người, luồng khí hung lệ trên người nhạt đi.

Chu Nhất Tiên cau mày, lão đi nam về bắc kiến thức duyệt lịch, phóng mắt khắp gầm trời chẳng ai sánh nổi với lão, tự nhiên đã nhìn ra chỗ quái dị trên mình thần bí nhân này, trong mắt từ từ lộ ra vẻ suy nghĩ, sau đó tựa như nhớ đến điều gì, đột nhiên liếc mắt lại phía căn nhà hoang.

Trong làn gió đêm lạnh lẽo, căn nhà đã bỏ phế nhiều năm đứng trơ trọi lẻ loi, rệu rã thê lương, đúng là không có điểm gì khác lạ, chỉ có điều Chu Nhất Tiên trông dáng vẻ của nó, lại lấy làm lạ lùng, lẽ mờ còn mong đợi một cái gì.

Thần bí nhân trầm mặc một lúc, thanh âm vẫn bình đạm như thế, nhưng nhìn theo hướng mắt của Chu Nhất Tiên ở sau lưng, bất ngờ có thêm mấy phần tán thưởng: "Thiên tư tốt lắm, chỉ đáng tiếc là dùng vào tiểu thuật của Quỷ Đạo."

Chu Nhất Tiên đưa mắt nhìn y: "Tôn giá, chúng tôi tuyệt không có ý mạo phạm ngài, đêm nay sơ suất đi vào khu vực này, cũng không có ý gì khác, càng không muốn xung đột với ngài. Nếu không còn chuyện gì nữa, xin tôn giá để cho ba người chúng tôi đi."

Thần bí nhân chậm chậm thu ánh mắt, nhìn Chu Nhất Tiên, cười lạnh: "Sơ suất đi nhầm, các người nói thì nhẹ nhàng vậy, ai biết được các người có phải là..."

Mới nói được một nửa, đột nhiên, thân hình người đó run khễ, lời đang nói lại ngắt đoạn, Chu Nhất Tiên giật mình, lập tức trông thấy rõ ràng, khuôn mặt sau khi bị màu đen phủ chụp lên, trong tròng mắt, hai đốm sáng đỏ lại từ từ rực lên.

Luồng khí hung sát lại trời dậy, vô hình chụp lại, uy áp tất cả, so với ban nãy còn vượt hơn không thể nào theo kịp.

Chu Nhất Tiên sắc mặt đại biến, giật lùi lại sau, nắm lấy Tiểu Hoàn đang rời rã lơ lửng, quát lên với Dã Cầu đạo nhân đang kinh ngạc: "Mau, mau chạy tản ra, chạy được người nào hay người ấy..."

Dã Cầu đạo nhân tựa hồ cũng hiểu được chuyện gì đó, nhưng y chưa kịp mở miệng, bóng tối đằng trước đã ngưng tụ, âm phong lồng lộng, một cái bóng âm u khổng lồ đột ngột từ trên cao chụp xuống, lại chụp cả ba người bọn họ vào trong, không còn đường nào chạy thoát cả.

Dã Cầu đạo nhân rống lên, cả người nhảy phốc lên trước, ấn Tiểu Hoàn xuống, dùng thân mình ngăn chặn cái bóng đen đó, Chu Nhất Tiên sửng sốt, những biểu tình phức tạp trên khuôn mặt già nua cứ biến chuyển thay nhau, chỉ trong thoáng chốc, bóng hắc ám uy thế vô tỉ đó như lưới trời chụp xuống nhân gian, uy thế nặng nề của nó không thể kháng cự được, chụp rầm rầm xuống, như Thái sơn áp đỉnh, ba người sắp bị ép cho tan nát.

Đúng vào khoảnh khắc sinh tử quan đầu ấy, trong căn nhà hoang phế chộp lên một đạo xích quang, tựa như có người rống lên giận dữ trong bóng tối, luồng sáng ấy trong chớp mắt bùng sáng, tựa như cơn giận bị dồn ép từ rất lâu, trong chớp mắt phá tan bóng tối, biến thành một cột sáng khổng lồ rực rỡ chói chang, từ sâu trong căn nhà tối lao phụt ra.

Cùng với nó, là tiếng động nổ vang như tiếng sấm, cả căn nhà hoang trong nháy mắt đã bị một luồng đại lực chấn động đến nỗi bắn tan thành muôn mảnh, đá vụn ngói vỡ trong tiếng động khủng khiếp đó bị bắn lên tận trời, xích quang lấp lánh, như hỏa diễm bùng bùng, một nhân ảnh hóa thân cực long, vạch ngang qua hư không hắc ám, với khí thế vũ bão bắn vọt tới, lao vào thần bí nhân.

Bóng đen ngụy dị trông có vẻ sắp đè nát Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân bỗng nhiên rút về như cá voi hút nước, áp lực to lớn vụt tiêu tan, Chu Nhất Tiên và hai người kia bất giác cảm thấy như trời xoay đất chuyển, trong đầu choáng váng không ngớt.

Ở nơi xa, bóng người sáng rực lao đến như bắn, nhân vật thần bí dường như hết sức tức giận, màu máu đỏ trong hai mắt càng sẫm thêm, hai tay cùng bung ra, chặn lên phía trước, nháy mắt đã ngưng kết thành một bức tường bóng đen, chặn đứng luồng xích quang rừng rực đó lại.

Hai bên toàn lực kịch đấu, ở nơi xích quang và hắc ảnh xáp vào nhau, ánh sáng cũng rực lên gay gắt, không ngừng phát ra những tiếng rít "xì xì" quái dị, từ xa nhìn lại, cảnh vật xung quanh bắt đầu lỏng ra, luồng sóng nóng rung rinh bắt đầu cuộn chảy, từng điểm từng điểm một bốc lên không trung.

Lúc đó, thân ảnh của hai nhân vật thần bí đó đã không còn nhìn rõ nữa.

Đêm đen bình lặng này, nghĩa trang hoang phế này, lại có những nhân vật đạo hạnh cao thâm thế, ở đây quyết bề sinh tử.

Đột nhiên, nơi sâu nhất trong luồng sáng, phát ra một tiếng động khủng khiếp, như tiếng sấm trên trời đột nhiên nổ vang, trong nháy mắt một luồng kinh phong rất mật tấp tới, bốn bề bụi cát ràn rạt, tất cả mọi vật thể đều bị đánh bắn bay, thậm chí bọn ba người Chu Nhất Tiên thân thể cũng mất tự chủ bay bật ra ngoài.

Trong tiếng sấm khủng khiếp đó, tựa hồ còn có một thanh âm cuồng nộ còn lớn hơn, như sét giáng:

"Người còn không hồi đầu!"

Đáp lại thanh âm đó, là một tiếng cười gằn, bao hàm cả sự khinh thị và cuồng ngạo vô cùng.

Bóng sáng lắt lư, sau đó cuối cùng ảm đạm tan đi, một cái hố lớn, đột nhiên hiện ra giữa đám cát bụi. Hai người đứng sững đối mặt với nhau trong cái hố, một người thì bọn Chu Nhất Tiên chưa gặp bao giờ, thân hình béo lùn, mặt mày giận dữ, tay cầm một cây tiên kiếm màu đỏ rực, lăm lăm uy nghi, chỉ có điều không biết là có phải đã thọ thương hay không, nơi khóe miệng, đã có vết máu; người kia mặc y sam, chính là nhân vật thần bí mà họ vừa đối địch, nhưng lúc này tầng hắc khí chụp xuống mình y đã tiêu tán đi, không biết có phải vì cùng với nhân vật béo lùn kia đấu phép quá kịch liệt, không có cách nào duy trì hay không.

Từ xa nhìn lại, thân hình của nhân vật thần bí thứ nhì này mặc đạo bào Thanh Vân Môn, khuôn mặt thanh dong, râu dài năm chòm, ấn tượng đầu tiên là cao nhân đắc đạo, trác tuyệt bất phàm, chỉ có điều lúc này trong mắt ông ta lấp lóe ánh đỏ và lạnh lẽo, lại tăng thêm mấy phần nguy dị.

Người béo lùn liếc nhìn bọn Chu Nhất Tiên, tựa hồ trông thấy ba người bọn họ tạm thời không còn nguy hiểm, mới lộ vẻ yên tâm một chút, sau đó thần tình trở nên nghiêm khắc, trừng mắt nhìn kẻ nọ, giờ lâu, mới cười lạnh: "Người cho rằng dựa vào đạo thuật 'Tru Tâm Tỏa' đó, mà có thể gây khó cho ta chăng?"

Kẻ nọ mắt vẫn rực ánh đỏ, luồng khí hung sát càng mạnh lên đến cùng cực, gần như một vật hữu hình, không ngừng thò ra thụt vào, âm u nói: "Ta lại quên mất, đạo thuật này nguyên là tổ sư của chi phái người sáng tạo ra, có điều dùng trên mình người, tư vị không dễ chịu hả!"

"Phì." lão béo quát: "Người sa vào ma đạo, còn dám vọng ngôn. Tru Tâm Tỏa sớm đã bị các đời tổ sư cấm tu hành, hôm nay người lại không coi giáo huấn vào đâu, trong mắt còn các đời tổ sư Thanh Vân Môn nữa hay thôi?"

Kẻ nọ cười gằn: "Hôm đó ta vào người quyết chiến, Tổ Sư Từ Đường bị hủy hoại, không phải công lao của một mình ta, trong mắt người còn có các đời tổ sư Thanh Vân Môn nữa hay thôi?"

Lão béo ghen lời, nhưng sau đó càng giận hơn, chỉ nhất thời không biết nên nói gì mới phải, chỉ biết trừng mắt nhìn kẻ nọ. Kẻ nọ sầm soi lão béo, đột nhiên bật cười: "Ta thấy người dường nên cứng đầu nữa, tuy đạo hạnh người cũng thâm hậu hơn ta nghĩ, có thể miễn cưỡng công phá sự khiến chế của Tru Tâm Tỏa, nhưng người vì cứu ba người kia, đã hao phí tu hành cưỡng cầu đã thông, lúc này khí huyết chạy ngược, khí mạch toàn thân cùng chấn động, đạo hạnh nhiều nhất chỉ còn được sáu thành so với ngày thường thôi. Ha ha..."

Y cười sảng sặc: "Hôm đó lúc người mạnh nhất, còn chưa phải là đối thủ của ta, bị ta cầm giữ nhốt lại trong chiếc quan tài hổng đó, hôm nay còn dám đương đầu với ta sao?"

Lão béo không có ý sợ hãi hay rút lui, cứng cỏi đáp: "Năm đó người và Vạn sư huynh tuyệt đại phong hoa, hàng ma trừ yêu, ta theo sau hai người, vì các người mà chết cũng không có ý hối hận, nhưng hôm nay người đã không phải người năm xưa nữa, mà những điều ta làm, lại chính là những điều năm xưa người và Vạn sư huynh đều có chết cũng vẫn làm mà không hối hận."

Lão hú một tràng dài, trên mặt lộ vẻ cương nghị, lại pha lẫn sự đau đớn bi ai, hét lên: "Tiếp kiếm!"

Lời còn chưa dứt, nhân ảnh như điện, chớp mắt đã hòa vào xích quang rùng rùng, như cự long đằng không, lao bổ tới. Kẻ nọ mắt bừng ánh đỏ, con ngươi thu hẹp lại, trông

thấy cột sáng đỏ thanh thế to lớn, xé không, phá thiên rạch địa, không gì cản nổi, chỉ còn một con đường đồng quy ư tận mà thôi.

Y cười lạnh, tay phải huy vũ, một đạo xán lạnh leo bùng lên, không rực rỡ chói mắt, nhưng chắn lên trước mình, chặn đà lao tới của cột sáng đỏ rực.

Luồng xán lạnh băng và cột sáng màu đỏ rực vừa va chạm, đột nhiên rực lên sáng chói, trông như tù nhựt, lại cắt lẹm vào, ánh sáng chói lòa lay động.

Lão béo gầm lên một tiếng giận dữ, rồi sau đó là một tiếng đón đau, xích quang lập tức bị chặt đổ quay về, phát ra tiếng động âm âm rồi tản đi, lão béo loạng choạng bị đánh bay bật ra, rơi xuống mặt đất không đứng dậy nổi nữa, liên tiếp giật lui về đằng sau, vừa giật lui vừa phún máu tươi, hiển nhiên thương thế rất nặng, thậm chí đến y sam trước ngực đã bị nhuộm một mảng đỏ lớn.

Kẻ nọ lập tức thu lãnh quang về, chú mắt nhìn, trên tay nắm một thanh cổ kiếm trông rất giản dị, hình thù hồn phác mà cổ kính, chất liệu hết sức kỳ quá, như đá mà không phải đá, điểm kỳ lạ nhất là, thanh kiếm này là một đoạn kiếm gãy, phần đầu chừng hai thước đã bị gãy mất rồi.

Lão béo miệng trào máu tươi, hần học nhìn đạo nhân, rít lên: "Người... người lại dám đem Tru Tiên Cổ Kiếm xuống khỏi Thanh Vân Sơn?"

Đạo nhân ngửa mặt cười lên điên rồ, bộ dạng hết sức cuồng loạn. Ở đằng xa, bọn ba người Chu Nhất Tiên càng nghe càng hãi, về sau, kinh hãi đến trong đầu rỗng tuếch!

Tru Tiên Cổ Kiếm!

Đoạn kiếm gãy trong tay đạo nhân đó, mà là đệ nhất danh kiếm chấn động thiên hạ - Tru Tiên Cổ Kiếm ư?

Vậy hai người đạo hạnh cao thâm đáng sợ đó, là những nhân vật nào vậy?

- o O o -